

litost

fanzin

sayı:1

“Gerçekten önemli olan bir tek felsefe sorunu vardır,
intihtar. Yaşamın yaşanmaya değip değmediği konusunda bir
yargıya varmak, felsefenin temel sorusuna yanıt vermektir.”

Albert Camus

İÇİNDEKİLER

müntehirler bahsine giriş: intihar üzerine birkaç şey doğukan vural.....	3
ölümün mayhoş tadı alper yardımcı.....	7
cehennem gökhan erdoğan.....	8
bir portaldır mezar alper yardımcı.....	10
insan olmaya yahut uzanamadığım kabzaya bir ağıt doğukan vural.....	11
başkomiser yunus deniz karadaş	14
uyanıyorum ömer ökten.....	15
bulantı mevsiminde hayatta kalanlar için kaan sinan.....	17
dağlar gülümser zühre.....	18
.....	20
bugün oturdum ölümü düşündüm ahmet erhan.....	21

müntehirler bahsine giriş:

intihar üzerine birkaç şey

*"beşir fuad haklıymış hem sergey yesenin de
intihar bir şairi benimseyen tek kundak"
intihar, sefa kaplan*

İntihar; ruhsal ve toplumsal olayların doğurduğu bir eylemdir. Sözlükte kendi kendini öldürme olarak tanımlanır. Emile Durkheim'a göre : " Ölen kişi tarafından ölümle sonuçlanacağı bilinerek yapılan olumlu ya da olumsuz bir edimin doğrudan dolaylı sonucu olan her ölüm olayına intihar denir.". İntihar bir çok toplulukta hoş karşılanmazken, intiharı bir erdem olarak gören topluluklar da vardır. Her ne kadar bazı hayvanların intihar ettiği söylene de intihar genel olarak insana özgü bir davranıştır.

İntihar eylemini gerçekleştiren her birey, büyük sıkıntılardan dolayı gerçekleştirmemiştir. Genel olarak çözülmesi mümkün olan, küçük sorunlardan kaynaklı intiharlar yaygındır. Dünya savaşları sonrasında ise intihar büyük bir popülerite kazanmıştır. Bunun nedeni; insanların büyük değişimleri kaldıramaması ve bununla birlikte gelen yalnızlık duygusuyla bireyin her gün hayattan kopması, hayatı anlamsız görmeye başlamasıdır. Bu psikolojik çöküntülere Nazizm'in de katkısı çok fazladır. Pavese, intihar etme düşüncesinin, intihar etmekten çok daha ağır ve işkence verici olduğunu söyler. Bundan dolayı müntehir, aklının bir köşesine yapışıp kalan bu düşüncenin ona verdiği ağırlıkla, yaşamdan zevk alamamaya başlar, boşluğa düşer ve kendini bir fazlalık olarak görür. Çünkü artık yaşadığı hayatın bir değer ve anlamı olmadığı kanısına varmıştır. Bu birey çözülmesi mümkün olan küçük sorunlarla baş edemez ve yaşamını sonlandırır. Lakin intihar geride kalanların görebileceği sebeplerden çok daha fazlasıdır. Bir kişinin intiharını anlamlandırmaya çalışmak manasızdır. Ummadığımız bir an, ummadığımız bir insanın intihar haberini alabiliriz. Sıkıntı çeken bir insan da, sıkıntı çekmeyen bir insan da kolayca canına kıyabilir. İntihar hakkında hiçbir zaman kesin kaniya varmak mümkün olmasa bile, hassas kişiliğe sahip insanların, her zaman intiharın kıyısında dolaştığı bir gerçektir. Goethe'nin de dediği gibi :
"Dünya hassas kalpler için cehennemdir."

Dr.James Kaufman, Türk, Amerikalı, Doğu Avrupalı ve Çinli olmak üzere, çeşitli dönemlerde ölen 1987 edebiyatçıyı araştırdı. Yaptığı bu araştırmada edebiyatçıları; romancılar, şairler, oyun yazarları ve diğerleri olarak sınıflandırdı.Kaufman, ortalama olarak şairlerin 62, oyun yazarlarının 63, romancıların 66 ve diğerlerinin ise 68 yıl yaşadığını belirtti. Bununla birlikte şairlerin, en erken ölenler olduğunu ortaya çıkardı. Kaufman, bu durumu, şairlerin iç dünyasına ya da kendi kendilerini imhaya daha yatkın olmalarına bağladı.

Şüphesiz toplumdaki en dikkat çeken intiharlar da şairlerin intiharlarıdır. Buna sebep olarak, onların değişik yaşam tarzları ve geride bıraktıkları intihar notlarını gösterebiliriz. Örneğin Beşir Fuad ve Sergey Yesenin intihar notlarını kanlarıyla yazmışlardır. Şair; hüznün başta olmak üzere duygularını daha şiddetli yaşar, diğer insanlardan daha fazla düşünür ve içine kapanır. Şiir, kendine zarar vermeye yatkın olanların, daha çok ilgisini çeken bir edebi türdür. Şairlerin, iç dünyalarında olup biten sancıları şiirle atlatmaya çalışmaları ve bu duygular şiirin onaramayacağı bir dereceye eriştiğinde düştükleri ruhsal bunalımla birlikte, kendilerini imha etmeyi son çare olarak görmeleri; şairlerin intiharına biraz da olsa ışık tutar.

Müntehir sanatçıların çoğunun, bir başka müntehir sanatçıyla yakından ilgisi olduğunu görürüz. Yesenin: *"Ölmek yeni bir şey değildir bu dünyada / Ama yaşamak da yeni bir şey olmasa gerek."* diyerek, kanla yazdığı bu mektuptan sonra kaldığı otelde kendini asarak intihar etti. Dostu Mayakovski *"Şu yaşamda / en kolay şeydir ölmek / asıl güç olan / yeni bir hayata başlamak."* diyerek dostuna yakınsa da, Son Mektup isimli şiirinde; *"Aşkın küçük sandalı / hayat ırmağının akıntısına kafa tutabilir mi? / dayanamayıp parçalandı işte sonunda..."* diye yazarak intihar edeceğinin sinyallerini vermiş, sonrasında kafasına bir kurşun sıkarak intihar etmiştir.

Sylvia Plath'ten sonra oğlu ve arkadaşı şair Anne Sexton intihar etti. Nilgün Marmara ; Sylvia Plath'in intiharı hakkında bir tez yazdı ve sonrasında onun gibi intihar etti. Zafer Ekin Karabay; Marmara'nın 29 yaşında, Plath'in şubatta intihar etmesi üzerine, 29 yaşında 29 şubatta intihar etmeyi planlasa bile , kendi deyimiyle Zebercet' in de yaptığı gibi dayanamarak çok daha önceden intihar etti. Can İren'e intihar ettiği için kızan ve bu konu hakkında bir yazı ele alan dostu Rasih Güran da intihar etti. Eminim bunlar gibi çok sayıda örnek verebiliriz.

Türk edebiyatında, Batı edebiyatına kıyasla intihar eden edebiyatçılar daha az tanınmaktadır. Hatta bazıları neredeyse unutulmuştur, isimleri dahi hiçbir yerde geçmemektedir. Müntehirlerden; Sadullah Paşa, Beşir Fuad ve Nilgün Marmara diğer edebiyatçılarımıza göre daha fazla tanınmış olmakla birlikte, tanınmış edebiyatçılarımızdan Ziya Gökalp ve Mehmet Rauf'un intihar girişimleri başarısız olmuştur. Tevfik Fikret birkaç kez intihar etmeyi düşündüğünü fakat karısı ve oğlu yüzünden bu düşüncesini gerçekleştirmediğini belirtir. Sabahattin Ali ise Öğretmen Okulunun ikinci sınıfında okurken Kız Öğretmen Lisesi'nin tiyatrosuna katılmak için okuldan kaçmış. Okuldan atılacağı söylenince, arkadaşına bir mektup bırakarak intihar etmeyi düşünmüş. Daha sonra affedildiğini öğrenince bu girişiminden vazgeçmiş.

Birçok edebiyatçı intihar etmese bile yarattıkları karakterleri intihar ettirmişlerdir. Bunu sebebini belki de, Camus'un intiharı " sanat yaratmak" olarak tanımlamasına bağlayabiliriz. Sheakspeare 50'den fazla karakterini intihar ettirmiş, Dostoyevski ise 17 kadar intiharı tasarlayan, düşünen ve gerçekleştiren karakter yaratmıştır. İntihar eden karakterler arasında en ilgi çekici olanı Goethe'nin yarattığı Werther'dir diyebiliriz. Werther'in giysileri mavi frak, sarı yelek ve çizmeleri, döneminde moda yaratmıştır. Aynı zamanda büyük bir intihar salgını da başlatmıştır. Başlattığı intihar salgını nedeniyle de kitap bir süre yasaklı olarak kalmıştır. Bu inithar salgınının bir örneğini bizim edebiyatımızda Beşir Fuad'ta görebiliriz. O yarattığı bir karakter ile değil, kendi intiharıyla bir salgın başlatmıştır. İstanbul'da başlayan bu intihar salgını sonrasında, dönemin padişahı II.Abdülhamid gazetelerde intihar haberlerinin yayınlanmasını yasaklamıştır. Vakalar durulana kadar devam eden bu yasak, yaklaşık 6 ay devam etmiştir.

Tüm buraya kadar anlattıklarım yahut anlatamadıklarım bağlamında geriye söylenecek tek bir söz kalıyor :

"Gerçekten önemli olan bir tek felsefe sorunu vardır, intihar. Yaşamın yaşanmaya değip değmediği konusunda bir yargıya varmak, felsefenin temel sorununa yanıt vermektir."

Albert Camus

ölümün mayhoş tadı

Bu flu bir şiirdir.
Ben öldüğümde netleşecek.
Sözcüklere yeni anlamlar yüklenecek.
Yarım kalmış hayatların huzursuzluklarının biriktiği gün,
Bu huzursuzluklara yeni ölümler eklenecek.

Kurtuluşun yarattığı o benzersiz hafiflik hissi
Hiçbir çağda geri kalanları doğru ikna edememişti
Ve hiçbir mevsimin ne kasveti ne de serzenişi
İnsandan bu gerçekdışı sanrıları atamamıştı.

Atabilseydi yankılanmazdı ağıtlarla dünya
Çapraşık olmazdı ellerim
Dağınık olmazdı saçlarım.
Haziran'ın ölüm getirdiğine inanmazdım gönülden,
Ve korkmazdım ölümden

Hayır, kurtuluştan kim korkar?

Eminim bu döngü sur üflenmeden sağlanmayacak
Bilinç dışındaki bu bağ gerçekliğe bağlanmayacak
Yolu uzatıp en son ben öleceğim.
En son ben öleceğim ki benim arkamdan ağlanmayacak.

alper yardımcı

cehennem

Ayaktayım, oysa ben ölmüştüm. Peki nasıl ayakta durabiliyorum? Panik, panik sarıyor bedenimi. Yaşıyor olma ihtimali korkutuyor beni. Ölmeyi dahi beceremedim mi yoksa? Etrafıma bakıyorum, evet yerdeyim cansız bedenim yere uzanmış. Ne kadar da yorgun duruyorsun Sait, ne o ölü müsün sen artık? Ses versene bana Sait, bir şeyler de. Sait artık yok, Sait bu gece bir ruh oldu, bu gece bir ruhum ben. Bu şehirde Sait diye birisi yok. Üzerimde garip bir hafiflik hissediyorum, ölmüş olmanın hafifliği sanıyorum. Camdan çıkıp şehrin üstünde uçuyorum, evet ben buradayım. Bulutların arasında bir seyyah, arınmış, kurtulmuş bir seyyah, sizlerin aksine özgür bir seyyah. Tanrıya giderlerdi insanlar öldüklerinde ben neden burada kaldım? Sanırım Tanrı da istemedi beni. Tanrım! Ne yaptım ben sana? Neden yanına almıyorsun beni bir türlü? Neden kurtulamıyorum bu şehrin çirkin görüntüsünden, çirkin hatıralarından? Ama hayır, o hatıralar çirkin değiller. Tanrım, senden bile güzeller. Şehir yavaş yavaş kayboluyor, neden? Değişiyor şehir, oda ne? Burası cehennem denen yer mi yoksa? Çocuklar görüyorum, ağlayan çocuklar var burada. Neden kimse duymuyor onları? Hey çocuklar! Bana bakın, buradayım ağlamayın. Ne olmuş onlara Tanrım? Neden ağlıyorlar? Onlara yardım edebilmek için yaşamayı bile göze alırdım şuan Tanrım, yaşamayı! Çocuklar ne zaman bırakacaklar ağlamayı? Ne zaman duyacak birileri onları?

Sahne yeniden değişiyor, cehennemin odaları gibiler hepsi. Burada da yorgun bir adam var, yere dalmış gözleri yürürken. Sanki kafasını kurcalayan sorunların tek çaresi yerlerdeymiş gibi eğmiş kafasını yere. Neden Tanrım, neden kulların boynu bükük yürümeyi kabullendiler? Bu adam bir baba sanırım, o az önce ağlayan çocuklardan birisi bu adamın çocuğu olabilir mi Tanrım?  ocuk istediği oyuncak alınmadığı için ağlıyor, baba da oyuncağı alamadığı için boynu bükük kendini sokağa, sigaraya teslim ediyor olabilir mi? Sahne sürekli değişiyor, şehrin farklı yerleri, farklı açılardan farklı acılar. Neden sürekli acı hüküm sürüyor bu şehirde? Cehennem denen yer burası mı yoksa? Sahne yeniden değişiyor, işte yine farklı bir köşe, bir kız bir oğlan öpüyor, ne güzel bir sahne. Mutluluk, mutluluk var burada. Bir daha değişmesin sahne, dursun burada! Burada ay farklı bir aydınlık içerisinde, yıldızlar utanıyor onlardan güzel olamadıkları için, teker teker s n yorlar. Ah Tanrım! Sen ne yüce şeysin  yle. Ama oda ne? Ayrıldılar, kız gidiyor oğlan arkasından bakıyor, şaşkın, hüzün dolu çaresiz bir bakış. Kız birden bire gidiyor bir daha gelmemek üzere. Yine acı, yine acı. Onlar mutluydu Tanrım, neden birdenbire değişti bu sahne? Gitsin bu manzara dayanamıyorum artık. Y kseliyorum gökyüzüne, birisi düşünceli halde gökyüzüne dalmış elinde bir kalem. Başka birisi ailesiz kalmış içinde bir boşluk. Bir başkası derin hülyalar içinde, yüreğinde heyecan ve işte orada yarım kalan anlarını düşünen bir genç, sigarasından bir duman daha aldı. Değişen dünya, değişen sahneler, değişen insanlar, değişen zaman, değişen hayatlar. Neden,neden böyle? Kimse mutlu değil mi bu şehirde? Tanrım! Kullarına yardım et. Ben, ben neden bunları görmek zorunda kaldım? Ben istemiyorum daha fazla görmek. Ben  lmek istiyorum, ama zaten ölmüştüm ben? Ben bir ruhtum, sarhoş bir ruh. Peki bu hisleri neden yaşıyorum? Ölüler hisseder mi Tanrım? Onlar da acı duyarlar mı? Ya  lmediysem? Oda ne! Tüm şehir, tüm şehir bir yumak oluyor. Karanlık bir noktadan ibaret kaldı koskoca cehennem. O karanlık büyüyor, beni de içerisine alıyor. İleride bir yol görüyorum, her yer gibi o yol da koyu bir karanlıktan ibaret. İlerliyorum o yolda ve uyanıyorum sonunda.  lmemişim demek! Bunu bile becerememişim. Cehennem, cehennem benim i imdeymiş oysa. Neden Tanrım? Neden almıyorsun beni yanına?

bir portaldır mezar

Sıcak bir mevsime yelken açmanın tam yeri.
Söküp tüm şefkati kendime duyduğum
Unutup altında ezildiğim koyu gökyüzünü
Aylarca çalıştığım
Ürün vermeyen fabrikaları yakıp
Ayları umursamadan her mevsimi ısıtıp
Sıcak bir mevsime yelken açmanın tam yeri.
Kanserli bir sıradan kopup
Orada öğrendiklerim de dahil
Her şeyi unutup
Yalnızca bir şeyi unutmayıp;
Öldüğümü sandığım
Ve bir tütün tarlasında uyandığım o günü
Unutmayıp
Sıcak bir mevsime
Gizemli bir zamana doğru
Yol alacağım.

Paslı, kirli eller yakama yapışacak
Bana ne yaptığımı soracaklar.
Yeni bir hayat arıyorum diyeceğim
Çocuk düşlerimde yaşattığım
Taştan kaçmayan sığırcıkların
Benim gibi mevsim ayırt etmeden
Uçuştugu

Yeni bir hayat arıyorum diyeceğim
Benim o sırada gözlerim
Işıl ışıl olacak

Bunamış bütün duygularımı atmış gibi
Sanki cennet ırmaklarından gelmiş
Şırmamış bir gezgin gibi davranacağım
Üstün görüneceğim

Bana bir tabut göstermeleri için
Gösterdikleri an

Hatırladığım tek bir şeyle beraber
İçine atlayacağım tabutun

Beni kıskanan birinin
Gözyaşını bekleyeceğim
Ağıdı duyduğum an
Yolculuğu bitireceğim.

insan olmaya yahut uzanamadığım kabzaya bir ağıt

üstüme sinen tütün kokusu
acının kokusudur
korkunun kokusu
bazense sadece can sıkıntısı

tanrım
dünyada temiz sular ne kadar pisliğe bulandıysa
aklım
o kadar ölüme bulandı

yücesin bilirim
intiharı da affedersin
ben insan,
ben düzen bozan organizmanın tekiyim
daha büyük günahlar işledim bilirsin

petrol kuyularını kazdım
sonra
savaşlar çıkardım, masumları katledip
dünyayı kana buladım
mühim değildir bunlar dünyada, bilirsin
tek istediğimiz
iktidar
para
toprak

ve hepsinden daha çok
daha çok
daha çok...

ben
lehül mülk derim
ama bilirsin geçenlerde evimi kiraya verdim
kiracım paramı vermedi
öldürdüm
sonra gömleğimde kan lekesiyle
sabaha kadar içtim
camiye gittim dualar ettim
havraya gittim mezmurlar okudum
kiliseye gittim şarap içtim
tanrım en çok kiliseni sevdim
ha bir de
isayı da çarmıha ben gerdim
gerdikten sonra çok acıktım
bir havarisini yedim
ama domuz eti yemedim

gördün ben büyük günahlar işledim
önce vicdanımı öldürmüştüm
sonra nasıl bir şey olduğunu unuttum
merak ettim
onu yeniden doğurdum
vicdanım tanrım
insan olmayı kaldırmıyor
"keşke gölgesine razı bir fesleğen olsaydım"

ama nafile
insan olarak
tam 19 yıl
yaşadım
dünyaya bir fayda olamadım

tanrım beni affet
birazdan tetitiği çekeceğim
şakağıma dayalı bir tabanca var
Çünkü
ölüm
taşlı köy yoluna
dökülen asfalttır

şimdi
üstüme sinen tütün kokusu
ölümün kokusudur
ka n kokusu

elveda

doğukan vural

başkomiser

önümde uzanmış duran,
bu dört duvar dışında pek bir şeyim yok
onların da Londra gezi rehberim,
The runaways'in feminist posteri,
ve Stalingrad'la sulanmış kemerim dışında
pek bir şeyleri yok
sonsuz kadar sırsırtta yaşamak durumdalar
sonsuz kadar ya da depreme veya kara kuru çığlıklara kadar
onları karşıma alıp,
uzun uzun konuştuğumda hatırlıyorum
babamın,
onun yaşında terk edip gitmesini
hayatın,
bir pencereden süzülüp yükselmesini
Çünkü korkuyorlar benden
benim gibi
lisede kaybetmiş sol duyumlarını
ve sağ bacağının korkularını
benim gibi yaşamaktan korkuyorlar
bense onlar gibi ölmekten

yunus deniz karadaş

uyaniyorum

Tüm isteklerimi yıkmalıyım. Nefsim dizginlenmeli, haddini bilir hale gelmeli. Yoksa neler olacağını gördük zaten. Tutsak ve aç bir leoparden farkım kalmayacak, kafam bulanıklaşacak, dünya istenilmez yüzüne bürünecek. Ve ben orada tüm arzuların ortasında oturacağım. Çevremden gelip geçecekler, aklımı çelip geçecekler. "Hey! Nereye?" diye bağırarak, aklımı nereye götürdüklerine dair soru sormak için yeterli iradem kalmamış olacak. Büyük ihtimalle şuan bunları çelip götürülmüş bir dimağ ile yazıyorum. Sebebi belli saçmalıyorum, kafatasımda boş kalan yerlere zırvaları tikiştiriyorum.

Boş yer kalmadı mı? Silinecek şeyler zaten bolca bulunur benim zihnimde. Silinecek insanlar, anılar ve bilgilerle doludur hafızamız. Ne hatırlayacağımızı bile biz seçemiyoruz sonuçta. Kimin hayatımıza derinden etkide bulunacağını, yarın biriyle tanışacak olsak, onun kim olduğunu bile bilemiyoruz doğal olarak. Benden binlerce kilometre ötedeki bir insanın atacağı bir adım, geleceğimi alt-üst edebiliyor veya hayatımı kurtarabiliyor. Yani gerçekten yaşadığımız şu dakikaları biz mi şekillendiriyoruz? Ne gibi bir güç ve kuvvet isteklerimizi şekillendiriyor?

Bunu düşünmek ne kadar etkili? Ben burada yolumda yürüyorken karşıma çıkacak başka bireyler nasıl bir hakla bana müdahil oluyorlar? İşte bu müdahale durumunu eşmeliyiz. Elimizdekiler ne kadar değerli, ne kadar ehemmiyetli olursa olsun onları içimizde saklamalıyız. Çünkü değer yargılarımız kendi içimizde saklı, bize ve tanıdığımız diğer fikir yapılarına göre değerli. Bu değer yargıları dini veyahut milli değerler gibi yaygın, size özel olmayan ve sıradan faktörler olabileceği gibi tamamen size bağlı da olabilir, örneğin; aşk ve akrabalık bağı gibisinden. İşte bu faktörler içinde bir hiyerarşi oluşturmalı, hayatın dizginlerini ele alabilmek için değer yargılarımızı mantıksal ve özgür noktalara çekmeliyiz.

İşte ben tüm kargaşanın ortasında otururken bunları görüyorum. Periyodik düzensizliklerle tıraş oluyorum, dengesiz uykular çekiyorum ve diğer insanları düşünüyorum. İbrahim'in elindeki baltayla putları kırmasına şahit oluyorum, Kirke denizi zehirliyor ve Balder ölüyor. Kabil toprağı kazmış, bir kenarda kardeşi yatıyor. İşte şu köşede savaş bitmiş, ve İsmet bunu koynunun boşluğuyla anlıyor. Güney'in tanıdığı kadın koluna bazalt bağlamış. Bak bu tarafta da Kırmızı Çiçekli manşetlere bıyık altından söyleniyor. Perec uykusundan uyanmış, Burkay ihtişamı görmeye çalışıyor. Saat, gündönümünü 5 geçiyor. Evet, bak şu yanda Nilgün ve Slyvia ölünçlerini planlıyorlar. Bir üniversite öğrencisi oda duvarına "Kinyas Ve Kayra" yazmış, bir yandan naralar okuyor. Gogh dayanamıyor, sol kulağında garip bir çınlama var. Rouqentin, Meurasault ve C. bir otelin lobisindeler. Lobiden Zebercet'in sesi duyuluyor, evet burası orası. Cemil (nam-ı diğer Şeytan) dünyadan kovulmuş, devlet ikametini artık bilemiyor. Bütün ayazlardan önce bir ev yakılmış, eski bir çınar altında merhumun gölgesi anılıyor. Ve evet, sonunda kar yağıyor, Edip Cansever'de gelmiş. Bretch birilerini vurmuş ve gömüyor, iyi kurşunlarla, iyi bir toprağa. İsmet 40 yaşında intihardan vazgeçiyor. Bir gün yaşıyor, asra bedel olduğunu belirtmek isterim. Yerdeniz boşuna ölüyor, çünkü vurulan o değil. Mezarlığın karşısına bir doğum hastanesi açılıyor. Pavese yaşamaya uğraşiyor, Calvino bir kış gecesi yolculuğa çıkmış. Baykuş Ve Ağaçkakan kapısında pir tünemiş, Burkay yalnızca 4 biraya 20 lira ödemiş. Ender Can hipertrans için bir şeyler karalamış. Zeze insanları unutuyor, kelebek intihar ediyor. Gizli bahçelerde vermeye az bulmuşuz ya da vaktimiz kalmamış. Cehenneme kamp kurmuşlar, tanrının iskeletinden kan sızıyor. Zerdüşt ve yanında ki bir adam bana üç dilde ana avrat düz gitmeyi buyuruyorlar. Ermiş'in gemisi uzaklaşıyor. Saatler ayarlanmış, bir alman sırf mecburiyetten savaşa katılacak. Vanya Dayı ve Çehov istemeden yaşıyorlar. Kunâla vaktin geldiği haberini alıyor, dünyayı görmeyeli çok olmuş. Sıcaklık sanki 451 fahrenheit'a ulaştı. Birileri Büyük Birader'den gizleniyor. Neruda şiir yazmakta.

Ah! Kardeşim, burada daha neler oluyor. Burada devrimler bile bir çırpıda Eşrefi mahlukatlar farklı bir düzeydeler. Daha neler oluyor, bunu ben bile bilemiyorum. Yalnızca uyanıyorum.

ömer ökten

bulantı mevsiminde hayatta kalanlar için

bulantı mevsiminde yağdı küflü yağmur
ve etkisiz kaldı içi boş aşk cümleleri
seks bağımlısı bir transın evinde
üzerine sifon çekilmiş kokaine ağladım
güzel kötü günler devirdim
ağır ve aşamalı sınırsızlıkların teninde
uyku reçetelerinde yavaşladı nabız
ve satılık bedenlerde uyandı kadının sesi
karanlığımdan sundum cennetine
çünkü olması gerekmeyen şeyler bir şekilde olurdu
kimse alkolik ve kalpsiz bir piçi istemezdi hayatında
ancak topallayan heceler de tam olarak bu işe yarardı
rüzgar tiksiniş bir yalanın kokusunu taşırdı
düşük bütçeli fakat oldukça romantik yataklardan
biz ise gün ve gece içerdik, başka bir sik yapamaz gibi
oysa şimdi hiçbirinin bir kıymeti yok gözümde
çizginin dışında yalnız ve çizgi kadarım
ama düşünmeden de edemem geride kalanları
ve son bir şey daha
sağ kalanlar olduysa eğer;
ne iştiniz moruk, siz?

kaan sinan

dağlar gülümser

Gün gelecek
Ben öleceğim ve
Dağlar gülümseyecek
Ben öleceğim ve
Kırlarda açacak çiçekler
Deniz, bir nebze sakinleyecek

Eceli beklemeye pek niyetim yok
Bugüne kadar sustuklarımı bağıracağım:
Namlusu kesik bir çiftle ile

Sonra bütün pişmanlıkları aktarmak
Bir kağıt ve, dudağıma geçirdiğim
İp sarılmış bir çengelli iğne ile

Dağlar gülümser
Ve ben üzerimdeki soğuk toprakla
Kurtlar vücudumda uluyana dek cebelleşirim
Cebelleşirim ve
Namlu vücudumun bir parçası olur
Dağlar halvet halime gülümser

Dağlar gülümser ve ben
Bir başkası olmaya çalışmadan giderim
Yüreğimi donduran dünyadan

Son kez gülümsemek
Gözlerimden dökülen yaş tetiği çekecek
Sonra dinmeyen bir soğukla boğuşmak şakaklarımda

Soğuk dinecek ve namlu alev alacak
Kafatasımda bana benden daha yakın hareler
Ben gülerim ve güvercinler sevinir
Ben güldükçe dağlar acır halime

Ben her bahar ellerime dikenler batırırdım
Sonra gülerek gülleri boyamak kırmızıya
Güvercinler, ağızlarında gökyüzü
Gök'yüzüymüş ve ben de boyanmışım belaya

Özür dilerim güvercinler
Özürlere sahip olmak büyük ağırlık
Bir gün konacak omuz bulamayacaksınız
Bir gün boyayacağım dünyayı maviye

Ben öleceğim
Öleceğim ve renklerimiz karışacak
Gökyüzüne gradyan bir dolgu yakışacak

Ben öleceğim
Ve şiirlerim yakanıza yapışacak

zühre

Yaklaşık 6 ay oldu kötülüğü terk edeli. Belki cesaretlisindir, belki insanlığın en büyük dışavurumunu sessizce, kimseye belli etmeden yaptın.
Arkanda bıraktığın ailen, dostların, arkadaşların ve beni ucu bucağı gözükmeyen, duygusuz bir kuyunun içine hapsettin.
O kuyunun içinde geri kalan hayallerin, birbirimize verdiğin sözler kalmıştı ve artık ayakta duracak sebebim de yok.
Tüm bunlardan sonra senden bana geriye kalan ise birkaç kitap, şarkı, eşya ve yoğun duygular...
Mezarının başında saatlerce durup sana baktım, orda duran fotoğrafın o sabahın soğuk havanın kasveti ile tüm hücrelerime işledi, tüm duyguları yaşattı bana. Varlığın ya da yokluğun kendisi de olsan, yıkıntıların arkasında sadece seni düşünen ben oldum yıllar boyu. Sayende çok şey öğrendim sevgilim, insanlara daha az güveniyorum, onları daha az seviyorum, saygısızlara tahammül edemiyorum.
Çırpındıkça sana yaklaşıyorum, insanlara baktıkça senin oluyorum dakikalar, saatler geçtikçe sana geliyorum.
Gerçeklik algım kapandı, zaman algım da kırıldı, uyanınca gözyaşları içinde boğulur oldum.
Tüm bunlar ile yaşamak zordur eminim, seni anlıyorum emin ol. kör ettiler, benden aldılar seni bambaşka biri yaptılar, senin duygularını köreltmek isteyen sisteme başkaldırdın ama öldün, sen hayatını, ben hayatımı kaybettim.
Hiç farketmeden son kez gördüm seni, son kez el ele tutuştuk, son kez öpüşüp son kez seviştik, son kez bana "içme şu sigaray!" dedin. Zihnim dolu, kemiklerim duygularımın ırzına geçmiş durumda yavaş yavaş yok oluyorum, cümlelerimi toparlayamıyorum, nefes alamıyorum...
Sana dediğimi hatırla;" sen ölürsen mezarının başında kafama sıkarım, o acı içinde yaşayamam! ne olur benden önce ölme umay"
Sana verdiğim sözü tutamadım özür dilerim bunları gözyaşları içinde yazıyorum senden çok özür dilerim... sözümü tutamadım, hayata tutundum zor bir şekilde sevgilim.
Affet beni, üzdüysem seni yitip giden duygularımla eğer bir gün ben de pes edeceksem o gün en mutlu günüm olacaktır ancak yanına gelmekten vazgeçmeyeceğim.

Keşke intihar çözüm yolu olsaydı.

16.11.19...

-GDM

bugün oturdum ölümü düşündüm

Bugün oturdum ölümü düşündüm
Kirli, acı bir su gibi yürüdü içimde
Dokunduğum, gördüğüm her şeye sindi
Ürperdim, korktum ve biraz şaşırdım
Bugün oturdum ölümü düşündüm
Yağmur altında ya da karanlıkta
Bir başıma kalmış gibi.

Sevgilim böylesine alımlıyken
Güz kuşlarının güneye doğru akıp gideceği yol
İyice belirmişken gökyüzünde
Onarırken, sararken hayat
Çocukların incinmiş gülüşlerini
Artık her park yeri bir apartman inşaatı
Her sokak bir otomobil nehriyse de.

Bugün oturdum ölümü düşündüm
Soğuk camlara dayayarak yüzümü
Kuşağımın acısını, kefenlenen gençliğimizi
Yaşayan ya da artık yaşamayan dostları
Bugün oturdum ölümü düşündüm
Örterek yüreğime kara bir tülü.

Bugün oturdum ölümü düşündüm
Kapkara bir gece penceremi dalarken
Öleceğini bile bile karşı koymanın onurunu
Yiğitliğin, özverinin, sevginin
Arkadaşlarımın yüreklerinden çıkan özsuğunu.

Bugün oturdum ölümü düşündüm
Bir darağacında ya da yolda yürürken

Bugün oturdum ölümü düşündüm
Yirmi yaşında ve hayat bu kadar güzelken

ahmet erhan

litost

instagram

@litostfanzin

e-posta

litostfanzin@gmail.com